

SYKSYN SALAISUUS

Tuuli riepotteli puita, joiden ruskeankeltaiset lehdet putoilivat maahan. Harmaa vaippa kietoi kaiken ympärilleen ja tiheys jatkui lakkaamatta. Omistajat yrittivät saada likomärkeä koiriaan liikkeelle, kun ne kieltäytyivät ylittämästä vesilammikkoja. Ulkona ei leikkinyt hymysuissa nauravia lapsia, vaan pihat olivat täysin autioita ja hiljaisia. Vain tuuli leikki oksistossa ja toivotti Syksyn tervetulleeksi. Syksy käveli synkkiä ja varjoisia katuja pitkin ja näki tämän kaiken. Katkeruus kupli hänen suonissaan. Kaikki vihasivat Syksyä. Syksyn sisarukset Talvi, Kesä ja Kevät olivat paljon suositumpia, kuin Syksy. Ja nyt, kun hän käveli näillä sateisilla kaduilla, hän ymmärsi kyllä miksi. Mutta se oli silti epäreilua. Ei Syksy ollut itse päättänyt olla tällainen ja silti kaikki vihasivat häntä. Kostonhimo velloi hyökyaallon lailla hänessä, pakahdutti Syksyn rinnan ja syöksyi sormenpäihin asti. Syksy halusi kostaa. Hän kostaisi.

Syksy seurasi katkerana vierestä, kun Talvi, Kevät ja Kesä pistäytyivät käymään. Talvella puuterilumen peittämät mäet olivat täynnä iloisia laskettelijoita, jotka nauttivat kirkkaasta auringonpaisteesta ja vauhdin huumasta. Kevään tullen lapset kirmailivat ulkona täynnä auringosta saamaansa energiaa, ja ihmettelivät uuden elämän alkua, kun pienen pieniä hiirenkorvia pisti esiin koivujen oksista. Kesä oli jokaisen suosikki. Uimarannat olivat täpötäynnä kesälomasta nauttiva perheitä. Lasten iloiset kiljahdukset kantautuivat Syksyn korviin. Tämän piti muuttua. Syksy muuttaisi tämän. Pian koko maailma olisi hänen harmaa valtakuntansa.

Kun Syksy oli katsonut muita vuodenaikoja toisen masentavan vuoden, hän päätti panna toimeksi. Hänen suunnitelmansa oli täydellinen, Syksy ei löytänyt siitä ainuttakaan porsaanreikää. Helppoimmasta oli aina paras aloittaa. Kesä oli saapunut jälleen ja lasten riemu oli rajaton. Syksy seisoj samalla uimarannalla, kuin vuosi sitten ja äkkäsi hiukan kauempana Kesän välkehtivän olemuksen. Syksy riensi hänen luokseen. Pimeys ja valo kohtasivat.

“Oih, Syksy? Mikä sinut tänne tuo, kuomaseni?” Kesä hymyili sädehtivästi. Syksy hymähti. Aina niin luottavainen, aina niin tyhmä. Kesä olisi helppoakin helpompi saalis.

“Noh, halusin vain rupertella kanssasi hetkisen Kesä. Emme ole tavanneet aikoihin,” Syksy vastasi kohteliaasti.

Kesä kikatti. “Hyvä on, onhan minulla aina aikaa pikku juttutuokiolle. Istutaan tuonne “ Kesä viittoj kohti tyhjää eväspöytää.

He istuutuivat pöydän molemmin puolin ja Syksy alkoi puhua.

“Kesä, on mukava nähdä sinut jälleen. Tiedän, että tämä kuulostaa epä-syksymäiseltä, mutta voisinko pyytää sinulta pientä palvelusta?”

Syksy tiesi Kesän vastaavan myöntävästi, jo ennen kuin hän vastasi: “Tottahan toki! Millaista?”

“Sinähän tiedät, että asun Varjojenlinnassa,” Syksy aloitti.

“Kyllä,” Kesä vastasi.

Syksy jatkoi: “Linnani suuri puutarha on kuihtunut olemattomiin. Se tarvitsee hieman pirstystä sinuun kaltaiselta kaunottarelta. Luuletko, että pystyisit herättämään ne takaisin eloon?” *Parempi olisi pystyä, Syksy ajatteli.*

“Olen immarreltu Syksyeni! Tottakai pystyn herättämään nuppusesi uuteen loistoon!” Kesä sädehti entistäkin kirkkaammin.

Syksyä melkein nauratti. Kesä luotti häneen sokeasti, eikä ihmetellyt lainkaan, miksi synkkä Syksy haluaisi puutarhaansa värikkäitä kukkasia. Kaikki meni juuri niin kuin Syksy oli suunnitellut.

“Erinomaista! Voisitko tulla mukaani nyt heti?” Syksy kysyi.

“Oih, en malta odottaa, että pääsen näkemään upean linnasi! Se kyllä merkitsisi ihmisille vähän sadetta, mutta eivätköhän he pärjää. Viivymme kuitenkin vain hetken,” Kesä vastasi.

Voi Kesä, Syksy ajatteli, aiot viipyä paljon kauemmin, kuin vain hetken. Mutta tietenkään hän ei sanonut sitä ääneen.

“Hienoa!” Syksy iloitsi. “Tartu käsikynkkääni, niin voimme lähteä.”

He nousivat ylös ja Kesä tarttui Syksyä käsikynkästä, kikattaen samalla: “Oih mikä herrasmies sinä oletkaan!” Syksy napsautti sormiaan ja he olivat poissa.

Syksy ja Kesä matkustivat varjoissa. Heidän silmiensä editse vilisi kuvia sumuisista ja harmaista kaduista ja sädekaihtimien raoista kurkistelevista lapsista. Syksy ei nähnyt Kesän ilmettä, mutta tunsu, että Kesän ote hänestä tiukentui. Lopulta matka päättyi ja he humpsahtivat Varjojenlinnan kolealle pihamaalle. Kesä ei meinannut pysyä pystyssä, mutta Syksy sai hänestä kiinni viime hetkellä.

“Se oli... Mielenkiintoista,” Kesä kikatti hermostuneesti. Hän nosti katseensa Varjojenlinnan tummiin, taivasiin kurottaviin torneihin ja hätkähti.

“Linnasi on... Upea,” Kesä katseli hermostuneesti ympärilleen. “Voisimmeko piipahtaa nopeasti puutarhassasi. Ihmisraukat joutuvat seisomaan sateessa mitä pidempään olen poissa. Puutarhasi on varmasti yhtä upea kuin linnasi.”

“Tännepäin,” Syksy johdatti Kesän linnan valtavalle takapihalle. Piha oli täynnä kuihtuneita kukkapenkkejä. Sumukiehkurat leikkittelivät varsien välissä, jahtasivat toisiaan kukkapenkistä toiseen. Kesä värisi hänen vieressään ja kietoi kätensä ympärilleen.

“Täällä on hyvin viileää, mutta enköhän pysty herättämään nuppusiasi eloon. Mistä haluat minun aloittavan?”

“Tuolta,” Syksy osoitti suurinta kukkapenkkiä puutarhan keskellä.

Kesä käveli epävarmasti sen luokse ja täräsi edelleen vilusta. Hän alkoi laulamaan Syksylle tuntemattomalla kielellä ja kukat nostivat päätään ihmeissään kuullessaan Kesän heleän äänen. Ne suoristuivat ja kilpailivat keskenään, kuka pääsi korkeimmalle paikalle. Kirkkaanvihreä väri nousi tyvestä lehdenpäihin asti ja terälehdet avautuivat niin suureksi, kuin pystyivät. Pian kukkapenkin täytti värien kirjo: Vaaleanpunaista, violetta, sinistä ja keltaista kaikissa eri sävyissä. Sirkat sirittivät ja värikkäät perhoset lentelivät kukkienmeressä joka puolelle. Kesä hohti nyt kirkkaammin ja jatkoi upeaa lauluaan. Laulun säkeet nostattivat puutarhaan uuteen loistoon. Ne kietoutuivat kaikkialle ja herättivät uinuvan puutarhan. Kaikkialle minne Syksy katsoikin, hän näki kukkien terälehtien avautuvan ja pulpahtavan täyteen uusia värejä. Kesä lopetti ja hänen hymynsä loisti kirkkaasti kuin aurinko. Hän hiveli sormenpäillään kukkia ja sininen perhonen lennähti hänen olalleen. Ainoastaan Syksy levitti sumua ympäriltään puutarhaan. Näky suorastaan kuvotti häntä. Miten hän oli sallinut tällaisen tapahtua? *Tämä on osa suunnitelmaani*, Syksy muistutti itseään, loihti kasvoilleen hurmaavimman hymynsä ja harppoi Kesän luokse.

“Pidätkö siitä?” Kesä kysyi.

“Todellakin! Se on...” Syksyn olisi tehnyt mieli sanoa *kuvottava*, mutta hän sanoikin: “Se on sanoin kuvaamattoman upea, Kesä!”

Kesä punasteli. “Noh, kunhan vain hiukan käytin ääntäni. Kukat tykkäävät kovasti sen kuuntelemisesta.”

“Äänesi on upea,” Syksy ylisti. “En todellakaan ihmettele miksi kukat tykkäävät kuunnella sitä.” Kesä punasteli taas.

“Mutta mahdat olla hyvin väsynyt laulusi jälkeen. Haluaisitko nauttia kupin teetä kanssani linnassa?”

“Toki!” Kesä vastasi.

Syksy johdatti Kesän linnan sisään, teehuoneeseen. He istuutuivat ja Syksy tarjosi Kesälle mukillisen yrttiteetä, joka oli varustettu tainnuttavalla myrkyllä. Syksy oli suunnitellut kaiken valmiiksi.

“Oih, kiitos paljon,” Kesä kiitti. “Yrttitee on herkkua!” Kesä hörppäsi teetä ja menetti tajuntansa välittömästi. Kesä tömähti kivilattialle ja Syksy raahasi hänet tyrmään ja kahlitsi Kesän veltot kädet lattiasta tuleviin ketjuihin. Syksy lukitsi tyrmän oven tiukasti ja lähti linnastaan metsästämään Kevättä tämän valtakuntaan. Takapihan puutarha kukki edelleen, kun Syksy sulki linnan sysimustat portit.

Syksyn napsautettua sormiaan ja kadottuaan Kesäkuu ja Heinäkuu astuivat ulos portin viereisestä kuihtuneesta puskasta. He katselivat ympärilleen.

“Reitti selvä,” Kesäkuu sanoi ja lähti hiipimään linnaa kohti. Heinäkuu seurasi häntä.

Kesäkuu ja Heinäkuu olivat ihmetelleet, miksi Kesä viipyi niin kauan Syksyn valtakunnassa. He olivat matkustaneet auringonsäteitä pitkin niin nopeasti, kuin pystyivät ja olivat tupsahtaneet Varjojenlinnan etupihalle. He olivat nähneet Syksyn poistuvan ilma Kesää, joten he uumoilivat, että Kesä oli edelleen linnassa. Tosin he eivät tienneet missä siellä.

“Mitäköhän Syksy teki äidille,” Heinäkuu kysyi, näyttäen huolestuneelta.

“Ehkä Syksy vain jätti hänet sinne siksi aikaa, kun kävisi asioillaan. Ehkä äiti odottaa meitä ovella,” Kesäkuu yritti rauhoitella.

“Ehkä, toivottavasti,” Heinäkuu vastasi.

He astuivat linnan suurista tammiovista sisään. Varjot tanssivat seinillä ja katto oli niin korkealla, ettei sitä edes erottanut. Askelet kaikuivat seinistä, kun Heinäkuu ja Kesäkuu kävelivät peremmälle linnaan. He saapuivat teehuoneeseen ja näkivät astiat, jotka oli jätetty pöydälle. Myös Kesän yrttiteemuki oli yhä siellä.

“Täällä on oltu aivan äskettäin,” Kesäkuu totesi. “Katso vaikka,” hän näytti yrttiteemukia Heinäkuulle.

“Kesäkuu! Kesäkuu! Sinun on pakko tulla katsomaan tätä!” Heinäkuu huusi Kesäkuulle ja osoitti lattiassa kulkevaa vaaleaa rantua.

“Vain äiti on voinut jättää tuollaisen lattiaan,” Kesäkuu sanoi. “Vain hänessä on niin paljon hyvyttä, että voisi jättää lattiaan vaalean rannun. Seurataan sitä. Äkkiä!” Kesäkuu hoputti ja he pinkaisivat juoksuun seuraten lattian rajassa kulkevaa rantua. Ei aikaakaan, kun he jo saapuivat Kesän tyrmän ovelle.

“En uskalla mennä sisään,” Heinäkuu ruikutti.

“Meidän on pakko, Heinäkuu. Muuten emme pysty pelastamaan äitiä,” Kesäkuu yritti valaa Heinäkuuhun rohkeutta.

“Hyvä o on,” Heinäkuu myöntyi ja Kesäkuu avasi tyrmän paksun oven.

Kesä makasi käsistään kahlihdittuna lattialla. Kesän kasvat olivat vitivalkoiset ja hän hengitti heikosti. Heinäkuu vetäisi terävästi henkeä ja alkoi nyyhkyttää. “Äiti! Mitä Syksy on tehnyt sinulle äiti?” Kesäkuu ryntäsi Kesän luokse ja yritti irrottaa kahleita.

“Heinäkuu auta!” hän huusi. “Tarvitsen meidän molempien magiaa, että voin avata kahleet.” Heinäkuu juoksi itkusta täristen Kesäkuun luokse ja alkoi yhdessä Kesäkuun kanssa avaamaan kahleita. Ei aikaakaan, kun kahleet lojuivat jo särkyneinä lattialla ja Kesä alkoi heräillä. Hän piteli päätään ja voihki, eikä selvästikään tiennyt mitä oli tekeillä juuri nyt.

Heinäkuu ja Kesäkuu olivat juuri saamassa Kesää jaloilleen, kun tyrmän ulkopuolelta alkoi kuulua askelia. Syksy oli saapunut Kevään kanssa.

“Voi ei, voi ei!” Kesäkuu riuhtoi Kesää kulkemaan nopeammin, mutta hän hädin tuskin pääsi jaloilleen. Kyyneleet vierivät kuin joki Heinäkuun poskilla, kun Syksyn askeleet lähestyivät. Yhtäkkiä tyrmän ovi riuhtaistiin auki ja Syksy seisoj oviaukossa koko pimeää uhkuvassa olemuksessaan. Syksyn kasvat vääristyivät vihasta, kun hän huomasi ketä tyrmässä oleili.

“Olemme kuoleman omat,” Kesäkuu kuiskasi.

Juuri, kun Heinäkuu ja Kesäkuu olivat varmat kohtalostaan oven rakoon ilmestyi toinenkin hahmo. Hänen auransa levitti toivoa kaikkialle, myös kyyristeleviin kuukausiin.

“Syksy mitä tämä on?” kysyi Kevät ihmeissään.

“Kevät, käskin sinun odottaa ruokasalissa,” Syksy sanoi nolona.

“Et vastannut kysymykseeni. Miksi sinun tyrmässäsi oleilee rakas siskoni Kesä ja hänen kaksi hurmaavaa tytärtään?”

“No tuota... He tulivat tänne vapaasta tahdostaan.”

“Voi Syksy, miksi he sitten näyttävät niin pelokkailta ja pieni Heinäkuu tuossa itkee?”

“Mitä se sinulle kuuluu,” Syksy tiuskaisi. “Sinun piti odottaa ruokasalissa. Älä tunge nokkaasi toisten asioihin, Kevät,” Syksy sylkäisi viimeisen sanan suustaan, kuin se olisi ollut jotain todella iljettävää.

“Syksy rakas, kyllä se minulle kuuluu, kun on kyse omasta sisarestani.”

Syksy näytti edelleen uhmakkaalta, mutta lopulta hänen hartiansa lysähtivät.

“Hyvä on. Kerron totuuden. Mutta älä luulekaan, että tämä jäisi tähän.” Ja niin Syksy kertoi koko tarinan alusta alkaen. Miten hän oli halunnut kostaa kaikille epäoikeudenmukaisuudesta, miten hän oli laatinut suunnitelmansa ja siepannut Kesän. Kevät kuunteli kärsivällisesti Syksyn vuodatusta ja aukaisi suunsa vasta, kun Syksy oli lopettanut.

“Syksy sinulla ei ollut mitään syytä kostaa. Kukaan ei ole koskaan pitänyt sinua huonompana kuin muut, eivät edes ihmiset. Kaikki ovat täydellisiä sellaisina, kuin ovat. Myös sinä Syksy.”

“Tuota et kyllä usko itsekkään Kevät. Ihmiset suorastaan vihaavat minua,” Syksy sanoi.

“Sinä olet ainoa joka ajattelet noin. Syksy on aivan mahtava vuodenaika. Et vain ole tajunnut sitä vielä, kun ryvet noin kovassa itsesäälissä,” Kevät sanoi.

Syksy tuhahti. “Häipykää silmistäni. Joka ikinen. Heti!”

“Hyvä on,” Kevät sanoi. “Mutta muista sanani Syksy. Tapaamme jälleen,” Kevät napsautti sormiaan ja he kaikki olivat poissa.

“Turha luulo,” Syksy naurahti. “Sanasi olivat yhtä tyhjän kanssa.”

Vuosia myöhemmin Syksy oli kastelemassa Kesän luomaa puutarhaansa vihellellän samalla. Hän ei ollut raaskinut hävittää sitä, mikä oli hänen tarkoin varjelema salaisuutensa. Ja hän ei ikinä tunnustaisi tätä Keväälle, mutta hän oli ottanut hänen sanoistaan vaarin ja lopettanut itsensä säälimisen. Kaikki olivat täydellisiä juuri sellaisina, kuin olivat eikä Syksyn tarvinnut miettiä mitä muut hänestä ajattelivat.